

7. ข้อพิพาททางกฎหมาย

7.1 บริษัทฯ

ณ วันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2551 บริษัทฯ ไม่มีข้อพิพาททางกฎหมายที่อาจส่งผลกระทบต่อสินทรัพย์ของบริษัทฯ ในจำนวนที่สูงกว่าร้อยละ 5 ของส่วนผู้ถือหุ้น ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2550 หรือที่อาจส่งผลกระทบต่อภาระการดำเนินงานของบริษัทฯ อย่างมีนัยสำคัญ

ทั้งนี้ สำหรับกรณีข้อพิพาทระหว่าง กปภ. และบริษัทฯ เกี่ยวกับค่าธรรมเนียมที่จะต้องชำระให้กับกรมทางหลวงสำหรับการใช้ที่ดินในการวางท่อจ่ายน้ำ (LDN) นั้น เมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2550 กปภ. และ บริษัทฯ ได้ร่วมกันลงนามในสัญญาประนีประนอมยอมความ โดยบริษัทฯ ตกลงที่จะเป็นผู้ชำระค่าเช่าที่ดินและค่าธรรมเนียมการใช้ที่ดินวางท่อน้ำประปาในเขตทางหลวงแผ่นดินให้กับแขวงการทางหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบตามหน้าที่ของบริษัทฯ ที่กำหนดไว้ในสัญญาเลขที่ 189/2543 ลงวันที่ 21 กันยายน 2543 ตลอดระยะเวลาของสัญญาดังกล่าว ทั้งนี้ บริษัทฯ ต้องชำระค่าเช่าดังกล่าวแก่กรมทางหลวงปีละ 18.0 ล้านบาท โดยค่าเช่าจะปรับขึ้นร้อยละ 15 สำหรับทุกๆ 5 ปี (โปรดพิจารณารายละเอียดเพิ่มเติมในส่วนที่ 2 ข้อ 3.1.2.1 – ลักษณะผลิตภัณฑ์และการให้บริการของบริษัทฯ) และ กปภ. ได้ดำเนินการขอถอนคำเสนอข้อพิพาทกับสถาบันอนุญาตโตะตุลาการออกจากสารบบความเรียบร้อยแล้วเมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2550 โดยสถาบันอนุญาตโตะตุลาการได้มีคำสั่งอนุญาตและให้จำหน่ายคดีดังกล่าวออกจากสารบบความเป็นข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 85/2550

7.2 ประปาปทุมธานี

เมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2549 นายอำนาจ ฉายสุวรรณ (ผู้ฟ้องคดี) ได้ยื่นฟ้อง กปภ. และประปาปทุมธานี (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ตามลำดับ) ต่อศาลปกครองกลางเป็นคดีหมายเลขดำที่ 2260/2549 ขอให้ศาลปกครองกลางมีคำสั่งให้เพิกถอนคำชี้ขาดของอนุญาตโตะตุลาการ ซึ่งวินิจฉัยยกคำเสนอข้อพิพาทของผู้ฟ้องคดีที่เรียกให้ กปภ. และประปาปทุมธานีร่วมกันชดเชยค่าเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำละเมิดด้วยการวางท่อน้ำประปา รุกล้ำที่ดินอันเป็นกรรมสิทธิ์ของนายอำนาจ ทั้งยังปล่อยน้ำทิ้งปนเศษโพลีเอทิลีน (ผงกรองน้ำ) ลงสู่แม่น้ำเจ้าพระยาทำให้นายอำนาจและบริวารไม่สามารถใช้น้ำเพื่อบริโภคได้ และเดินเครื่องสูบน้ำมีเสียงดังเกินระดับที่จะรับฟังได้ เป็นเงินจำนวน 64,474,000 บาท และขอให้ศาลปกครองกลางพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีได้รับการชดเชยค่าเสียหายจำนวน 64,474,000 บาท โดยอ้างเหตุว่า คณะกรรมการอนุญาตโตะตุลาการมีคำวินิจฉัยโดยพิจารณาข้อเท็จจริงที่คลาดเคลื่อนเกี่ยวกับการก่อสร้างลำรางระบายน้ำและระบบควบคุมการบำบัดน้ำทิ้ง และคณะอนุญาตโตะตุลาการยังไม่ได้วินิจฉัยค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ตามที่ผู้ฟ้องคดีได้รับผลกระทบและเดือดร้อนจากการละเมิดของหน่วยงานปกครองตามสัญญา ให้สิทธิดำเนินการผลิตน้ำประปา และศาลปกครองกลางได้รับคำฟ้องไว้พิจารณาแล้ว

เมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม 2550 ประปาปทุมธานี ได้ยื่นคำให้การไปยังศาลปกครองกลาง สรุปความว่า ข้อเรียกร้องตามคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีได้เคยดำเนินการระงับข้อพิพาทโดยการอนุญาตโตะตุลาการจนคณะอนุญาตโตะตุลาการมีคำวินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาทของนายอำนาจ (ผู้ฟ้องคดี) แล้ว เนื่องจากอนุญาตโตะตุลาการพิจารณาแล้วเห็นว่า แนวท่อน้ำของประปาปทุมธานีมิได้รุกรล้ำเข้าไปในที่ดินของผู้ฟ้องคดี ส่วนเรื่องเครื่องจักรที่ใช้สูบน้ำดิบของประปาปทุมธานีเป็นระบบมอเตอร์หัวสูบน้ำจมอยู่ในน้ำไม่มีเสียงดังหรือส่งเสียงออกมาถึงขนาดรบกวนความปกติสุขของผู้อาศัยบนที่ดินใกล้เคียง และพยานของผู้ฟ้องคดีที่นำสืบเรื่องปล่อยน้ำเสียและสารเคมีลงแม่น้ำเจ้าพระยาก็เลื่อนลอย ด้วยเหตุนี้ ข้อพิพาทจึงเป็นที่ยุติ และผูกพันคู่พิพาทตามคำวินิจฉัยนั้น ไม่ควรนำข้อพิพาทนั้นให้ศาลวินิจฉัยอีก แม้ตามมาตรา 40 วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติอนุญาตโตะตุลาการ พ.ศ. 2545 จะให้สิทธิคู่พิพาทฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งว่าอาจขอให้เพิกถอนคำชี้ขาดของอนุญาตโตะตุลาการได้ก็ตาม แต่ก็จำกัดเหตุที่จะขอเพิกถอนได้เฉพาะบางกรณี และเหตุที่กล่าวอ้างในคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไม่เข้าหลักเกณฑ์ที่จะฟ้องขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยชี้ขาดของอนุญาตโตะตุลาการได้ นอกจากนี้ประปาปทุมธานียังให้การต่อสู้เพิ่ม

อีกว่า ประปาปทุมธานีไม่ได้กระทำการใดๆ อันเป็นการละเมิดหรือทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย และจำนวนความเสียหายของผู้ฟ้องคดีตามที่กล่าวในฟ้องสูงเกินความจริงและสิทธิฟ้องคดีของผู้ฟ้องคดีขาดอายุความเรียกร้อง 1 ปีตามกฎหมายแล้ว

หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดี ได้ยื่นคำคัดค้านคำให้การต่อศาลปกครองกลาง สรุปความได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เสียหายจากการก่อสร้างสถานีสูบน้ำดิบของประปาปทุมธานีจึงมีสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมายในการกล่าวหา กล่าวโทษหรือร้องทุกข์ในการกระทำใด ๆ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายของหน่วยงานทางปกครอง ศาลปกครองรับฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาจึงชอบแล้วและไม่เป็นการซ้ำซ้อน อีกทั้งคดีนี้ยังไม่ขาดอายุความเพราะเป็นการกระทำละเมิดโดยต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน และมีการกระทำของประปาปทุมธานีที่เป็นการละเมิดและทำให้เสียหายตามฟ้องจริง

ต่อมาเมื่อวันที่ 7 กันยายน 2550 ประปาปทุมธานียื่นคำให้การเพิ่มเติมต่อศาลปกครองกลางตามวิธีพิจารณาคดีปกครองและตามคำสั่งศาลแล้ว สรุปความได้ว่า ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีนี้โดยมีคำขอให้ศาลเพิกถอนคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการและแนบคำร้องขอเพิกถอนคำชี้ขาดฯ พร้อมทั้งแนบคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการมาด้วย แต่ไม่มีข้อกล่าวอ้างตอนใดที่ยืนยันว่าเข้าหลักเกณฑ์การเพิกถอนคำชี้ขาดตามมาตรา 40 วรรคสามแห่งพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 กรณีจึงไม่อาจขอให้เพิกถอนคำชี้ขาดได้ นอกจากนี้ ข้อกล่าวอ้างในคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีเป็นการกล่าวซ้ำซ้อนกับประเด็นที่คณะอนุญาโตตุลาการได้มีคำชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาทของผู้ฟ้องคดีแล้ว แต่อย่างไรก็ตาม ประปาปทุมธานีไม่ได้กระทำการใดที่ก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสิ้น รวมถึงการไม่ได้สร้างสถานีสูบน้ำดิบรุกล้ำแม่น้ำเจ้าพระยาหรือวางท่อส่งน้ำประปารุกล้ำที่ดินของผู้ฟ้องคดี ไม่มีการระบายน้ำทั้งปนเปื้อนกากตะกอน(ผงกรองน้ำ)สู่แม่น้ำเจ้าพระยา เครื่องสูบน้ำไม่ได้ก่อให้เกิดเสียงดังรำคาญแก่ผู้ฟ้องคดี อีกทั้งยังก่อสร้างกำแพงคอนกรีตเป็นระบบป้องกันเสียง จึงไม่มีการใดที่เป็นการละเมิดและก่อความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีอื่นทำให้ต้องรับผิดชอบค่าเสียหายในการลงทุนและชำระค่าเสียโอกาสของผู้ฟ้องคดีไม่ว่าในจำนวนใดๆ ทั้งสิ้น และไม่ว่าผู้ฟ้องคดีจะมีความเสียหายแก่ธุรกิจเกิดขึ้นจริงหรือไม่ ก็ตาม ประกอบกับการยื่นฟ้องคดีนี้เป็นการยื่นฟ้องเกินกำหนดอายุความให้เรียกร้องได้แล้ว ชอบที่ศาลมีคำพิพากษาให้ยกฟ้องคดีนี้

เมื่อวันที่ 21 กันยายน 2550 ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องเพื่อชี้แจงโต้แย้งคำให้การเพิ่มเติมของประปาปทุมธานี โดยยืนยันข้อกล่าวอ้างและค่าเสียหายที่เรียกร้องตามที่ปรากฏในคำฟ้อง

ในขณะนี้ คดีอยู่ในระหว่างการแสวงหาข้อเท็จจริงของตุลาการศาลปกครองตามกระบวนการของกฎหมาย จึงยังไม่อาจแสดงความเห็นต่อคดีได้